

МАЙЧИНА СЪЛЗА

Заръмоля дребен есенен дъждец. Жълтият листак в градината светна. Големите гроздови зърна под лозницата набъбнаха и кожицата им взе да се пука. Наведе моравото димитровче цветовете над търкулнатото в шумата пукнато гърне.

Сви се малкото птиче-лястовиче в дъното на гърнето и затрепера от студ и мъка. Всички си отидоха. Отлетяха на юг неговите две сестричета. Изгуби се майкицата му в топлите страни. Кой ще го стопли в тая дъждовна нощ? Оставиха го само в дъното на гърнето, защото беше сакато и не можеше да лети. През лятото избухна пожар в къщата, под чиято стряха майка му беше свила гнездо. Докато старата лястовичка смогна да грабне рожбата си от огъня, един въглен падна в гнездото и парна лястовичето по дясното крило. Голото пиле примря от болка. Когато се свести, то видя, че се намира в ново гнездо, а над него седи майка му с клюмнала глава. Най-напред се опита да раздвижи крилца, но не можа, защото дясното, изгореното крило, беше изсъхнало.

Търкулна се лятото. Потъмняха гроздовите зърна. Пукнаха се пъпките на димитровчетата в градината. Почнаха да се събират лястовичките по телеграфните жици. Те се готвеха за път. Жиците заприличаха на броеници.

Една сутрин старата лястовичка смъкна своята саката рожба в градината и рече:

– Мило дете, ние днес ще заминем на юг. Ти не мо-

жеш да летиш. Затуй ще останеш тука, ето в онуй гърне съм ти нагласила мека перушина. Там ще лежиш. А когато огладнееш, излез навън и си клъвни нещо. Цялата градина е зарината с плод. Виж какво хубаво димитровче е склонило чело над входа на гърнето. Ти не тъгувай. Напролет ние пак ще се върнем.

– Благодаря, майчице, дето си се погрижила за мене! – промълви сакатото и за да скрие сълзите си, навря главица под крилото на майка си и притихна...

Всички си отидоха. Занизаха се мрачни дни. Заваля дребен дъждец. Наквасеното димитровче тежко отпусна цвят над гърнето.

Една дъждовна капка се търкулна по най-долния листец на цвета и се нагласи да падне.

– Ах, колко съм уморена! – въздъхна тя.

– Откъде идеш? – попита любопитно лястовичето.

– Остави се. Голям път изминах. Ида от Великия океан. Там се родих. Аз не съм дъждовна капка. Аз съм сълза.

– Сълза ли? Каква сълза? – надигна се тревожно лястовичето.

– Майчина. Историята на моя живот е къса. Преди девет дена една уморена и насълзена лястовичка кацна върху мачтата на един голям океански параход. Аз стоях в дясното око на кахърната птичка. Океанът ревеше. Духаше силен вятър. С немошен глас продума лястовичката на вятъра:

– Братко ветре, когато ходиш над света, ако минеш през България, отбий се при моето сиротно пиле и му кажи да се пази от черния котак, който се върти в гради-

ната. Забравих да поръчам на рожбата си, когато тръгвах. Кажи му още, че моето сърце изсъхна от мъка...

– Къде е твоето лястовиче? – попита вятърът.

– Оставих го в едно пукнато гърне, търкулнато в градината, където цъфтят морави димитровчета.

Додето изрече тия думи старата лястовичка, аз се отроних от окото ѝ. Вятърът ме грабна и ме понесе над света. Девет дена летях. Ето сега паднах на туй цвете. Колко съм уморена! Искам да капна и заспя...

Сърцето на сакатото лястовиче се обърна. Стана бърже, отвори човка и пое отмалялата майчина сълза.

– Благодаря ти, майчице! – прошепна то, легна си в перушината и заспа, затоплено от сълзата, сякаш беше под майчините си криле.

СЪЛЗИТЕ НА ПТИЧКАТА СЪС СРЕБЪРНИТЕ КРИЛЕ

Когато малката птичка със сребърните криле пристигна, беше пролет и градината се пробуждаше. Като гроздове висяха цветовете на люляците, подрязаните лози ронеха бистър сок, а мравките бърже пъплеха по меката пътека. В един люляков храст сребърната птичка сви за три дни гнездо от сухо, жълто сено, снесе само едно яйце, голямо колкото гроздово зърно, и легна да го мъти. Подир девет деня изпод крилото ѝ подаде жълтата си главица едно голо пиленце. Тогава птичката трепна, кацна върху клончето, което засенчваше гнездото, и отърси всичката роса върху новороденото. Окъпаното пиле се сви, а майка му запя. Щом зачурулика тя, всичките гадина в градината млъкнаха. Шумът на крехките листа утихна. Пчелите, които събираха меден прах от цветовете в малки кошнички, се прехласнаха и изтърваха кошничките си на земята. Меденият прах се разсипа по гърбовете на мравките. Славеите наведоха глави засрамени, дълго слушаха, отлетяха и вече не се върнаха. Сребърната птичка пееше тъй хубаво, че цветовете разтваряха чашките си да поемат песента, а пъпките на прасковата се пукаха. Нежната пролетна трева бърже растеше нагоре.

Луда от радост, сладкопойната птичка летеше из селото да събира храна за жълтурчето си. Носеше му тънконоги комари и паяци, които ловеше под клоните на старата върба при воденицата. Крадеше трохи от полите на пеленачето, което цял ден стоеше пред къщи в едно кринче. Кълвеше просени зърна от пиличника и пълне-

ше гушата на рожбата си. Додето синият цвят на люляката окапе на земята, додето прасковите вържат плод, сребърна перушина покри малкото.

Една сутрин рано, то се измъкна изпод топлото крило на майка си, разтвори своите малки крила и тръгна само да си дири храна. Но нали беше още малко, главата му тежеше, крилете му бърже отмаляха и падна насред пътеката. Тъкмо в туй време по пътеката се зададе едно чорлаво, босо момче. Като видя птичето, очите му светнаха. То бърже го грабна и побягна към къщи.

Пробуди се сребърната птичка, потърси пилето си и запищя. Полудяла от скръб, тя се втурна слепешката да го търси.

– Къде си, мое дете? – викаше му. – Обади ми се, да ти чуя гласа!

До вечерта ходи над селото, над нивите и ливадите, цялата окрайнина обиколи – никъде не можа да го намери. Къде не се лута и вика. Най-сетне навечер, когато прехвъркваше над покрива на къщата, капнала от умора, падна върху една керемидата и затрепера.

– Къде си, мое пиленце? – викна още един път. Тогава отдолу, сякаш изпод земята, се обади гласът на пилето ѝ:

– Тука съм, майчице.

– Какво правиш там?

– Захлупено съм под калпака на едно зло момче. Много ми е задушно. Ако тая нощ някой не вдигне калпака – ще умра. Помогни ми!

– Как да ти помогна, чедо? – запищя птичката и от мъка почна да кълве керемидата.

Цялата нощ тя кълва керемидата и когато настана ден, от къщи излезе пак същото чорлаво момче, със студено като лед сърце, и хвърли през плета, в градината, трупа на задушеното пиле. Среброкрилата птичка слезе от покрива, закри с крила умрялото и стоя над него цял ден. През нощта пристигнаха гробарите: два стари черни бръмбара, изкопаха трапчинка и заровиха пилето със сребърните крила.

С угаснало сърце се озърна осиротялата птичка наоколо и заплака с едри сълзи. Тогава стана чудо: сълзите, които капеха върху ровката пръст, изведнъж се превърнаха на светулки. Заблещукаха като дребни свещи над гробчето и се пръснаха под тъмните дървета.